

ENS HO MIREM DE LLUNY

Segons la pauta de conducta per la que ens condueix la televisió majoritària i els diaris (que nosaltres seguim generalment sense replicar) ens escandalitzem del que passa a Orient. Avui la majoria de nosaltres ens posem a favor dels palestins. En canvi quan aquests (àrabs) venen aquí i tenen algun conflicte amb un veí, la majoria de nosaltres ens posicionem a favor dels catalans. I quedem tan tranquils amb la nostra contradicció!

En què ens equivoquem? **En triar massa de pressa un culpable.** Això ens ofusca per no veure-hi clar i alhora ens tranquil·litza. Ja tenim el que hauria de pagar els plats si nosaltres manéssim! Aquesta actitud, per més progressista que sigui, no arregla res.

Per assolir una mirada cristiana d'aquests fets us invito a reflexionar el següent:

Tots els pobles del món han nascut a preu de sang. Nosaltres mateixos vam foragitar els "rojos" del nostre país (1939). Més abans havíem expulsat els jueus (1492) i més abans encara havíem fet recular els àrabs amb la força de les armes. La majoria de les nostres esglésies estan edificades damunt d'antics temples pagans, i la majoria dels grans serveis municipals de les ciutats ocupen el lloc d'anteriors convents exclaustrats per la força.

Si, a les nostres contrades, es parlava llatí en segles antics era perquè els romans el van imposar a sang i foc. I si Catalunya no és independent és per guerres brutes que més val no recordar.

Ja no parlo de la invasió d'Amèrica en la que no tan sols els vam prendre les terres i tresors als legítims indis, sinó que en vam assassinar a milers i milers. I no val a dir que no hi érem.

Tots els estats actuals estan fonamentats sobre mentida, sang i metralletes. I el nostre també.

Per això només amb el dret (*qui té raó?*), sense paraules que tinguin en compte que l'altre és un ésser vivent i que cal cercar solucions vàlides per l'un i per l'altre, els conflictes internacionals no tenen altra sortida que la guerra.

Quan a Jesús li van preguntar per uns galileus sacrificats per Pilat no va córrer, com faríem nosaltres a cercar el culpable que és la resposta que esperaven els seus contemporanis. I no és que no n'hi hagués. Ell no buscava ni culpables, ni bocs expiatoris com fem majoritàriament avui. Escoltem-lo:

Per aquell mateix temps se'n van presentar uns que explicaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la dels sacrificis que oferien. Jesús els respongué: --¿Us penseu que aquells galileus van morir així perquè eren més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquelles divuit persones que van morir a Siloè quan la torre els va caure al damunt, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu de la mateixa manera (Lc 13,1-5).

Jesús invita a cercar **en cadascú de nosaltres** els signes de la nostra complicitat en la injustícia. Dit amb altres paraules: Tots nosaltres tiràriem les mateixes pedres si estiguéssim entre amics palestins i tots apuntaríem amb les mateixes armes si estiguéssim entre amics jueus. Tots som igualment culpables.

Vol dir que, sense una conversió interior, els conflictes acabaran resolent-se com està passant ara: "A veure qui té més força!". I així continuarà si no canviem el nostre cor.

Josep Escós i Sarsanedas (14-04-02)